

Fortellingen

om

ELLEN G. WHITE

32. En skal lyde Gud mer enn mennesker.

Henvisninger: Life sketches s. 331,378.

Stories of my Grandmother, s. 178-184.

Tekst for dagen: Esaias 35,1.2.

1.scene: Et monument over en drøm.

Hvis vi kunne ha besøkt skolen vår i Australia på innvielsesdagen, ville vi sett et monument av sten. På denne støtten står skrevet historien om en plogfure som førte til at denne store skolen ble bygget. Det står slik: "Omtrent 500 yards øst for dette sted, fant de plogfuren som Ellen G.White så i en drøm, og som førte til opprettelsen av den Australiske Misjonsskole i dette distrikt i 1894."

Pastor James hadde arbeidet for hardt, og døde da han var 60 år gammel. Han og søster White hadde arbeidet sammen i 35 år, men nå måtte hun fortsette alene som Guds budbærer.

Senere reiste hun og hennes sønn Willie og hans familie til Europa for å hjelpe til å fremme misjonsarbeidet her, og senere reiste de til Australia for å hjelpe menighetene der.

Søster White hadde vært i Australia bare noen måneder, da hun sa: "Vi må ha en misjonsskole i dette landet." Men menighetsmedlemmene ble forbauset da de hørte dette og spurte: "Hvordan kan vi bygge noe så kostbart som en misjonsskole når vi bare har omkring fem hundre adventister i hele Australia?" Men søster White fortsatte å snakke om en skole med mye jord omkring. Til slutt ble en gruppe mennesker bedt om å se seg om etter et passende sted hvor de kunne bygge en skole.

Etter å ha leitt i flere måneder, fant de et stort skogområde. De skrev og ba søster White om å komme og se på stedet. Hun reiste med toget sammen med pastor George Starr og frue og noen andre venner.

Under togreisen fortalte søster White dem om en uvanlig drøm hun hadde hatt noen netter i forveien. En drøm som dette er ofte kalt et natt-syn. Den samme engelen som hadde åpenbart seg for henne i andre syn stod ved siden av henne i drømmen og snakket til henne. Hun syntes hun var et sted for å se på en tomt hvor skolen kunne bygges. Hun syntes hun gikk sammen med sine venner gjennom en skog. Snart kom de til en åpning hvor det ikke var noen trær. I steden så de en plogfure som nylig var pløyet. En fure er et jordstykke som er pløyet opp eller gravet opp for å plantes til med noe. Det var en liten fure, ca. to meter lang og ca. 20 cm. dyp. Mens hun så på furen, så hun to menn som kom og begynte å undersøke jorden. "Dette er ikke noe godt land. Jorden er dårlig," sa de.

Da søster White så opp, så hun en engel stå ved furen. Hun hørte ham si: "Usannhet er blitt sagt om dette landområde." Så beskrev engelen de forskjellige jordlagene og forklarte sammen-setningen av jorden. Han sa at jorden var vel egnet for produksjon av frukt og grønnsaker, og at den ville bære godt hvis den ble tatt godt vare på. Engelen sa også: "Herren kan dekke bord i ørkenen." Det betyr at selv i ørkenen kan Gud la det vokse frem mat som vi kan sette på bordet og spise.

Søster Whites venner var glade for å høre om denne drømmen. Nå var de sikre på at Gud hadde sendt en engel for å lede dem til det riktige stedet hvor de skulle bygge en skole.

Da de kom frem til stasjonen, ble de møtt av pastor Willie White, pastor Daniells og andre menn fra konferensen. Etter at de hadde spist middag, gikk de ombord i tre robåter og rodde oppover Dora Creek.

2.scene: Hvem hadde pløyd furen?

Da båtene nådde frem til landingsplassen, gikk de opp på elvebredden og gjennom en skog. Søster White satte seg på en tømmerstokk for å hvile, mens de andre delte seg i grupper og gikk i

32,2.

forskjellige retninger for å undersøke landområdet.

Pastor Starr og hans kone kom tilbake før de andre og spurte søster White om hun hadde lyst til å se seg litt omkring. Som de gikk gjennom skogen, kom de plutselig til en åpning hvor det ikke vokste noen trær, og der, på midten lå en nylig pløyet fure. (126) Den var omkring to meter lang og 20 cm. dyp, nøyaktig som søster White hadde sett det i drømmen.

Mens de stod der og undret seg over hvordan den var blitt laget, kom det to menn fra forskjellige kanter og stod i hver sin ende av furen. (30 og 50 De bøyde seg ned og tok noe jord i hendene for å undersøke den. En av dem sa: "Dette er ikke noe godt land. Jorden er dårlig." - De samme ordene som søster White hadde hørt i drømmen. Den andre mannen sa: "Den er sandholdig og virker sur. Min mening er at det ikke vil vokse noe her."

Så var det noen som spurte: "Hvordan er denne plogfuren blitt laget her?" Alle var forundret. De kunne ikke forstå hvem som hadde pløyet den, eller hvordan den var blitt laget, for det var ingen plog eller andre redskaper i nærheten.

Det var ingen spor etter hestehover eller noen vogn som var kjørt til stedet. Gresset var ikke tråknet ned. Nei, det var ikke noe uvanlig ved stedet unntatt den pløyde furen.

De som hadde reist sammen med søster White på toget, ventet at hun skulle fortelle om drømmen. Da hun var ferdig med å fortelle og de hadde hørt hva engelen hadde sagt, hadde ingen noe mer å si. De visste at når Gud hadde sagt at det ville vokse frukt og grønnsaker der, så ville det det. Da de rodde tilbake nedover elven den kvelden, følte de alle at Gud hadde ledet dem til det riktige stedet der de skulle bygge skolen.

De hadde bedt myndighetene om å sende en ekspert for å se på stedet og undersøke jorden. Han ga dem en svært ugunstig rapport. Han bedømte jorden som meget dårlig og sa at det ikke ville vokse noe der.

Nå hadde komiteén et vanskelig valg. De måtte enten velge vitenskapsmannens rapport som sa at jorden var dårlig, eller velge opplysningene fra engelen som sa at Herren ville la det vokse godt med frukt og grønnsaker hvis jorden ble tatt vare på. De husket hvordan Gud før spesielt hadde velsignet sitt folk når de fulgte hans råd. La oss slå opp til Ap.Gj. 5,29 og se hva Bibelen sier: "...En skal lyde Gud mere enn mennesker." Nå skal vi lese Luk.18, 27: "...Det som er umulig for mennesker er mulig for Gud." Så, komiteén stemte enstemmig for å bygge skolen på det stedet hvor de hadde sett den merkelige plogfuren. Hvem tror du hadde pløyet den? Det kunne ikke ha vært noen annen enn en engel fra Gud som pløyde den furen.

Gud velsignet skolen fra begynnelsen. En kvinne ga \$ 5000 for å få betalt tomt. Ikke en eneste av hverken elever eller lærere ble syk den første vinteren.

Og hva med jorden? Vokste det frukt og grønnsaker som engelen hadde forutsagt? Å, ja, vingården og frukthagen og grønnsakhagen produserte rikelig med fin frukt og grønnsaker akkurat som det står i Es. 35,1.2: "...den øde mark skal juble og blomstre som en lilje, den skal blomstre og juble, ja juble og syng med fryd..."

Og det har vært mye glede og sang siden den dagen for over 70 år siden da Gud sendte en engel for å hjelpe sitt folk i Australia med å finne det riktige stedet å bygge sin skole.

Hundrevis av elever fra denne skolen har reist til forskjellige steder av verden for å arbeide som misjonærer. Og hundrevis av mennesker har spist mat som er laget ved vår helsekostfabrikk, hvor mange arbeider og tjener sine skolepenger.

Adventfolket i Australia er meget stolt av sin fine skole og sin helsekostfabrikk. De er så takknemlige for at komiteén valgte å lyde Gud, heller enn vitenskapsmannen som sa at jorden ikke var god.